

Rozjímání na první sobotu (květen 2024)

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

P. Marcin Sobiech

Maria! Nevěsto Ducha Svatého, odpovídám na tvou prosbu a chci ti dát k dispozici těchto patnáct minut rozjímání a přemýšlení o tajemství Letnic. Podobně jako ses modlila s apoštoly ve Večeřadle, pros se mnou o dary Ducha Svatého, které potřebuji nyní já. Duchu Svatý, na přímluvu Panny Marie, Královny apoštolů uzdrav mou mysl z lehkomyšlnosti, nevědomosti, zapomnětlivosti, otupělosti, pověrčivosti, omylů, zvrácenosti a dej mi ve všem Ježíše Krista, který je Pravda. Uzdrav mé duševní síly od lhostejnosti, nedůvěry, zlovyků, vášní, zlých náklonností a dej mi ve všem Ježíšovy vlastnosti, aby On, který je Život, žil ve mně. Uzdrav mou vůli od otupělosti, nestálosti, lenosti, tvrdohlavosti, špatných návyků a dej mi Ježíše Krista, který je Cesta. Vlej mi do nitra novou lásku, abych miloval to, co miluje Ježíš Kristus, a abych miloval Jeho, který je mým Spasitelem.

Maria! Duch Svatý byl darem pro apoštoly. Seslání Ducha Svatého zcela změnilo jejich každodenní život, ačkoli už to jednou zažili, když je tvůj Syn Ježíš pozval, aby ho následovali. Nyní se vše změnilo, z posluchačů se stali učitelé. Svatý Lukáš tuto událost popisuje takto:

„Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali.

V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: ‚Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.‘ A všichni žasli a v rozpacích se ptal jeden druhého: ‚Co to má znamenat?‘ Ale jiní říkali posměšně: ‚Jsou plní sladkého vína!‘ “

Maria, toho dne jsi byla s apoštoly, i když to Lukáš výslovně nepíše, ale když píše „všichni“, víme, že jsi tam byla i ty. Ty, která jsi poprvé zažila vylití Ducha Svatého, a to před více než 33 lety v Nazaretě, když ti archanděl Gabriel přišel oznámit Boží vůli, že jsi byla vyvolena za Matku Božího Syna. Byla jsi tedy ve Večeřadle a svou modlitbou jsi podporovala apoštoly, kteří po noci pochybností potřebovali dar úplného uzdravení svých srdcí, aby už nikdy nepochybovali a směle hlásali Vzkříšeného Pána.

Působení Ducha Svatého krásně popsal papež Benedikt XVI.:

„Duch Svatý se ve Večeřadle zjevuje jako oheň. Jeho plamen sestoupil na sjednocené učedníky, zažehl se v nich a udělil jim nový božský žár. Tak se uskutečnilo to, co Pán Ježíš předpověděl: ‚Přišel jsem vrhnout oheň na zem a velmi si přeji, aby už hořel!‘ Apoštolové spolu s věřícími z různých společenství nesli tento Boží plamen až do končin země; otevřeli tak celému lidstvu cestu plnou světla, a spolupracovali s Bohem, který chce svým ohněm obnovit tvář země. Jak odlišný je tento oheň od ohně způsobeného válkami a bombami! Jak odlišný je oheň Kristův, šířený církví, od ohně vyvolaného diktátory všech dob,

také těch minulého století, kteří za sebou zanechávají spálenou zemi. Boží plamen, plamen Ducha Svatého, je plamen, který jako hořící keř hoří, ale nepálí. Je to oheň, který pálí, ale neničí; který svým hořením spíše umožňuje, aby se vynořila ta nejlepší a nejpravdivější část člověka, stejně jako tavení umožňuje, aby se ztvárnila jeho vnitřní podoba, jeho povolání k pravdě a lásce.“

Ty, Maria, jsi hořela tímto ohněm po celý svůj život, a zvláště ode dne Zvěstování. I my si přejeme hořet ohněm Ducha Svatého. Protože tento oheň nepálí, díky němu však dochází k proměně, ničí se to, co je v člověku špatné, to, co nás vzdaluje od Boha; to, co ničí náš vztah k Bohu a k druhým lidem. Díky tomuto ohni Ducha Svatého se člověk může stát novým stvořením, jako se apoštolové stali novými lidmi. Přibližovat se příliš k ohni je nebezpečné, ale v případě ohně Ducha Svatého tomu tak není. Někdy dáváme přednost vlastnímu pohodlí, chceme zůstat takoví, jací jsme. Mnozí naši bratři a mnohé naše sestry věří v Boha, obdivují postavu Ježíše Krista, ale když přijde chvíle zřící se sebe, vzdát se své komfortní zóny, svého pohodlí, zastaví se, ustoupí, bojí se požadavků víry. Je to strach vzdát se něčeho, k čemu jsme se připoutali, abychom se cítili zajištění a v bezpečí; strach, že následování Krista nás připraví o svobodu, o určité zážitky, o určitou část nás samých. Na jedné straně chceme být s Ježíšem a následovat ho zblízka, na druhé straně se bojíme následků, které to bude mít. Apoštolové mohli zůstat ve večeřadle, nejspíš se tam cítili bezpečně, vždyť se tam v den ukřižování tvého Syna ze strachu před Židy schovali, ale podporováni tvou modlitbou, Nevěsto Ducha svatého, vyšli odvážně do ulic Jeruzaléma a už se nikoho a ničeho nebáli. S takto zapálenými srdci hlásali Vzkříšeného Krista, kterého někteří z nich viděli před více než padesáti dny zmláceného, vedeného ulicemi Svatého města a popraveného na Golgotě. Z lidského hlediska v tom nebyla žádná logika. Musíme si však uvědomit, že Boží logika je jiná než ta naše.

Maria, ty nám po svém Synu neustále připomínáš, že Duch Svatý nebyl darem jen pro apoštoly. Je to dar pro každého z nás, na který nesmíme zapomínat. Je to také úkol pro každého z nás, být

odvážným svědkem Krista, nebát se ho hlásat tam, kde jsem. Kde však vzít odvahu, jak otevřít své srdce působení Ducha Svatého? Maria, ty mi v tomto tajemství odpovídáš na tyto otázky. Je třeba setrvat s tebou v modlitbě, jako to dělali apoštolové!

I dnes je třeba se ptát po vzoru Karla Rahnera:

„Je naše srdce tak pokorné, že přijímá dar, kterým je sám Bůh, jako milost, kterou můžeme přijmout jen na kolenou, v tichém úžasu před Božím milosrdenstvím? Nebo je tak pyšné a sebevědomé, že skutečnost, že nás Bůh obdarovává svou nejosobnější láskou, je pro něj zcela samozřejmá? Je naše srdce tak plné důvěry, že se odvažuje věřit v tuto milost, nebo je tak zbabělé a plné pochybností, tak unavené a prázdné, že dokáže přesvědčit sebe jen o své marnosti a bezmocnosti, neboť tyto duševní stavy jsou předmětem naší zkušenosti, zatímco tomu, že máme Božího Ducha, je třeba věřit?“

Královno apoštolů, ty, která jsi měla srdce neustále otevřené působení Ducha Svatého, ved' mě cestou své víry, cestou své lásky, své naděje a důvěry. Ó Maria, má dobrá Matko, věrná Snoubenko Ducha Svatého, vypros mi od Boha lásky jeho žár a světlo. Ty sama přived' mou ubohou duši k Jeho božským plamenům, aby ji zapálil láskou, oživil její víru a naplnil ji zkušeností své přítomnosti. Uděl mi také neochvějnou věrnost pohnutkám milosti a jejímu Božímu působení. Duchu Svatý, skrze Mariiny ruce se odevzdávám tvé očišťující a posvěcující lásce. Vládni ve mně spolu s Otcem a Synem. Duchu Svatý, inspiruj mě, Božská Lásko, stravuj mě, ved' mě po správné cestě. Maria, Matko, shlédni na mě, s Ježíšem mi požehnej, a od všeho zlého, od všech bludů, od všech nebezpečí mě ochraňuj.

Amen.

Ave Maria!